

Studentka našeho 3. ročníku oboru veřejná správa **Lucie Hronová** zvítězila v celostátní soutěži vyhlášené Úřadem pro ochranu osobních údajů „**Moje soukromí Nedívat se, nešťourat!**“

Naše vítězka se zúčastní jako host Mezinárodního festivalu filmů pro děti a mládež ve Zlíně kde jí bude ocenění slavnostně předáno.

Lucie se svými spolužáky a třídní učitelkou navštíví studio Českého rozhlasu, poznají soukromí zvířat na noční návštěvě pražské ZOO a samozřejmě budou také hosty na Úřadě pro ochranu osobních údajů.

Lucko gratulujeme!

Lucie Hronová S3.A
Škola Kavčí hory

Moje soukromí, nedívat se nešťourat

Nejen lidé se někdy chovají jako zvířata, ale i zvířátka na sebe berou lidské vlastnosti, tak proč si zrovna na nich, i když s trochou nadsázky, neukázat problémy našeho soukromí.

V jednom lese, který je už po mnoho let odříznut od společnosti lidí, žijí ve společenstvu celkem spokojeně zvířata v čele se starostou Medvědem. Ani jim se ale nevyhýbají problémy nás lidí. I oni musí řešit problémy, které jim přinese život a hlavně jejich spoluobčané v lese.

Někde začít musíme, a tak začínám u obyvatele Holuba. Je tak trochu zakřiknutý, ale svou povinnost pošťáka zastává v lese výtečně. Všechny dopisy jsou řádně doručena bez zbytečných prodlev. Ovšem jednoho, normálně vypadajícího dne, se mu stala menší nehoda. Cestu mu překřížila nepozorná vlašťovka a jemu pár dopisů vypadlo z brašny na zem. Dříve stačil sletět dolů a všechny je posbírat, stačil rychlý Tchoř dva z nich sebrat a nepozorovaně zmizet. Hned si je ve svém doupěti začal prohlížet, rozlepovat... Druhý den se Kuna a Sova ptaly po zásilkách, které očekávaly. Holubovi to bylo divné a vzpomněl a si na nehodu s vlašťovkou. Netrvalo dlouho a Tchoř se musel přiznat, že si dopisy přečetl. U všech tak ztratil důvěru. **Střih...**

Asi většině z nás se to někdy stalo, buď dopis vůbec nedojde a „cestou se ztratí“, nebo přijde do naší schránky celý pomačkaný a vypadá, jako by si ho někdo přečetl. A tím i zasáhl do našeho soukromí. Listovní tajemství je právem každého z nás a dopis si smí přečíst je adresát. Smůlou zůstává, že většinou nepřejdeme na to, kdo si náš dopis četl a i když se stane, že je to i někdo z našich blízkých, nikdy se nám to ale nelíbí...

V lese také žil pár Pávů. Mladý pan Páv si před rokem zahrál ve velmi úspěšném filmu a kromě toho, že o sobě věděl, jak je krásný a úspěšný, měl také problémy s novináři a všemi možnými „šťouraly“, kteří se neustále motali kolem jeho přepychového stavení z drahého mechu. Manželka Pávce byla skromná a nevýrazná, tíhu manželovi slávy snášela tiše, ale těžce. Při každém kroku kolem nich blýskali fotoaparáty a nejednou se stalo, že vlezli novináři z řad sýkorek přeletěli plot a fotili rovnou u oken domu. Vrcholem všeho bylo, když si hlavní reportérka místního deníku, drzá Liška, sehnala podomácku vyrobenou vysílačku a

tajně jí podstrčila manželům do ložnice. To už Pávica nevydržela a na celou redakci podala žalobu pro omezování soukromí a osobní svobody.**Střih...**

Každý den vidíme, a někteří z nás i čtou, v bulvárních plátcích články s fotky slavných i méně slavných lidí v pozicích a situacích, které jasně patří do jejich soukromí. Novináři však s oblibou právo na soukromí, které je také upraveno Listinou základních práv a svobod, porušují a to jen pro výdělek a pro co nejvíce lidí, kteří si jejich noviny koupí. Nejen vydavatelé a reportéři ale zasahují do soukromí, ale i čtenáři, kteří si myslí, že nic nedělají a přitom jsou denně lační po fotkách, s kým zas načapali onu celebritu. Ale líbilo by se onomu čtenáři, kdyby ho reportér vyfotil s přítelkyní v bazénu nebo jak dal kamarádce polibek na tvář a druhý den to pak vytiskl na první straně a napsal k tomu často vymyšlený příběh? A co kdyby přitom, stejně jako v našem příběhu, narušil ještě právo vstupu na pozemek, vloupal se vám do zahrady a fotky pořizoval z okna do kuchyně? Asi těžko, to by se nelíbilo nikomu z nás. A je to možná přirozené, svoje soukromí si každý z nás úzkostlivě tají ale do druhého se rádi díváme.

Při sepisování pozemků se na vývěšní tabuli blízko staleté lípy jednoho dne objevili seznamy jmen a nemovitostí, které zvířátka v lese vlastnila. Kromě toho tam ale omylem vedle jmen visela i data narození a rodná čísla. To v lese vzbudilo povyk, věc, kterou na sebe jeden o druhém nevěděli, byla najednou venku... Zanedlouho se vše vysvětlilo a již druhý den tu visel nový seznam a „intimní“ data z něj byla vymazána.**střih...**

I osobní údaje jako je jméno, datum narození, adresa či rodné číslo musí být chráněna, aby s ním každý nedělal co chtěl. Nezneužíval ho ve svůj prospěch a proti nám, což je podle mě v pořádku. Také by se mi nelíbilo, kdyby na náměstí visely všechny mé údaje, nebo kdyby si o mě mohl třeba revizor, který má jen zkontrolovat jestli řádně platím jízdné, přečíst třeba rodné číslo.

Mohli bychom povídat dlouho, jaká zvířátka měla problémy, stejně jako jich máme se soukromím mnoho i my, ale to by bylo na dlouho. Proto jen dodám, že stejně jako to musela a musí řešit zvířata, musíme se s těmito problémy „poprat“ i my.

Na závěr bych chtěla dodat, že naše soukromí je jedna z věcí, které bychom si měli vážit. Vážit si nejenom toho svého a střežit ho podle svých představ, ale vážit si soukromí těch ostatních. A stejně jako u jiných věcí, i v něm dodržovat přísloví: „Co nechceš aby bylo činěno tobě, nedělej jiným“.